

[Grethe Philip.]

virkende faktor til tonen og ånden i det daglige arbejde. Ikke mindst ude i børne- og ungdomshjemmene ligger der store og vanskelige opgaver. Samfundet skal gennem disse hjem hjælpe børn, der på den ene eller den anden måde har fået en vanskelig start i livet, til at udvikle sig til harmoniske mennesker og til arbejdsdygtige samfundsborgere med muligheder for udnyttelse af evner og anlæg. Vi har blandt vore børneforsorgsmedarbejdere en stab af folk, der går op i deres arbejde med særlig ildhu. Det gælder til syvende og sidst for os om at tilrettelægge vor lovgivning således, at der gives dem gode muligheder for at udføre dette sociale og pædagogiske arbejde blandt vore børn og unge.

Med disse ord kan jeg give lovforslaget mit partis tilsagn om en velvillig behandling.

Vivike: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for det foreliggende lovforslag. Socialistisk folkeparti mener, at det er et anbefalelsesværdigt lovforslag, som betegner et fremskridt.

Vor viden om børn og unge er i de senere år vokset enormt. Vi ved langt mere om disse problemer end før hen og står altså på en mere fast grund, og vi er i langt højere grad klar over, hvad der skal gøres. Men vi lever også i en tid, hvor børn og unge har større muligheder for at komme i vanskeligheder, og alle kan vist være enige om, at jo tidligere hjælpen sættes ind, jo større er chancen for, at flere kan reddes fra en trist fremtid og få bedre dage og et rigere liv.

Skal vi betragte forholdet ud fra en økonomisk synsvinkel, kan vi vist også være enige om, at det er ikke alene bedre, men også billigere at forebygge end at helbrede. En plads i en børneinstitution er betydelig billigere end en plads på et sygehus eller i et fængsel. De penge, samfundet investerer i forebyggende børne- og ungdomsforsorg, er penge, som vi senere hen vil spare mængdefold, og sparer vi på investeringerne i det forebyggende arbejde, kommer vi til at betale mange gange mere senere hen. Ved lovforslagets gennemførelse og lovens realisering vil vi skåne mange for at komme til at leve et forspildt liv. Det, det drejer sig om, er ikke alene at få vedtaget loven, men

også at få den realiseret. Når man ser på det budget, der er stillet op i bemærkningerne til lovforslaget, og som forudsiger, at en gennemførelse af lovforslaget vil betyde udgifter på 6.615.000 kr., kan jeg ikke frigøre mig for det indtryk, at dette tal står i en meget dårlig relation til virkeligheden. Uanset de store fremskridt, som er sket i de senere år i det forebyggende børne- og ungdomsarbejde, er det jo en kendsgerning, at vi mangler meget for at kunne gøre arbejdet tilfredsstillende.

Vi mangler institutioner. Jeg er glad for, at § 2 i lovforslaget siger, at børne- og ungdomsværnene skal sikre, at der er institutioner, altså vuggestuer og børnehaver, i fornødent omfang.

Jeg er mindre glad for det, lovforslaget indeholder om at give adgang til dagpleje. Det vil altså sige, at børn, som hører hjemme på vuggestuer eller i børnehaver, kan anbringes i privat pleje. Dette er vi i socialistisk folkeparti noget betænkelige ved, og denne betænkelighed vil ikke kunne fjernes, hvis ikke vi kan få en temmelig vandtæt sikkerhed for, at dette system med anbringelse i dagpleje ikke vil betyde, at der bygges færre børneinstitutioner, dagplejeinstitutioner. Vi er nervøse for, at dagpleje, anbringelse i private hjem, vil betyde en sovepude med hensyn til udbygning af disse institutioner.

Børn med særlige vanskeligheder, tilpavningsvanskeligheder, eller hvad det kan være, der i dag bliver sendt til skolepsykolog, som indstiller dem til en psykiatrisk undersøgelse, må i mange tilfælde gå og vente fra halvandet til to år, inden de kan få denne undersøgelse, og hvis den resulterer i, at de skal anbringes i en institution, et børne- eller ungdomshjem, så kan der igen gå meget lang tid, inden der er plads til dem dér. Alt mens tiden går — og her er der tale om år — bliver barnet dårligere og dårligere; opholdet på institutionen vil altså få en længere varighed, og i nogle tilfælde vil barnet ikke kunne reddes. Dette bl. a. på grund af pladsmangel.

Jeg var nok ikke enig med det ærede medlem hr. Søren Andersen om alle de anmærkninger, han havde til lovforslaget, men jeg er enig med ham om, at privat anbringelse af børn, som vi i dag prøver at anbringe på børne- og ungdomshjem eller be-